

Του Απόστολου Α. Πιερρή

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΜΙΑ ΠΡΟΣΦΑΤΗ ΗΜΕΡΙΔΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΑΜΥΝΑ Οι Απειλές του Μέλλοντος

Η ΒΑΣΙΚΟΤΕΡΗ ΚΑΙ ΑΥΞΑΝΟΜΕΝΗ ΑΠΕΙΛΗ ΓΙΑ ΤΟ ΧΩΡΟ ΜΑΣ ΚΑΙ ΤΗ ΧΩΡΑ ΜΑΣ ΠΡΟΕΡΧΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΓΓΕΝΗ ΑΣΤΑΘΕΙΑ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ.

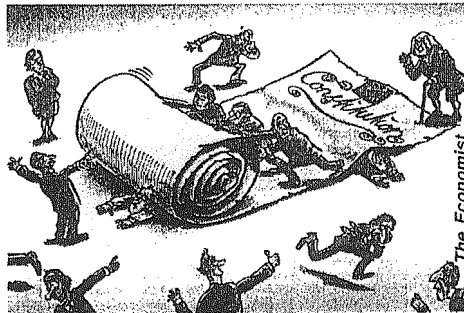
Μια ρεαλιστική, και επομένως αποτελεσματική, στρατηγική βασίζεται στην πρόβλεψη των εξελίξεων, η οποία και αυτή προϋποθέτει δυο κατηγορίες αλληλένδετης γνώσης: αντίληψη ακριβή της ισχύουσας κατάστασης σε διεθνείς και περιφερειακό επίπεδο αφ' ενός και κατανόηση σε βάθος των ιστορικών τάσεων αφ' ετέρου την δεδομένη περίοδο. Χρειάζεται δηλαδή πραγματολογική θεώρηση της στατικής και της δυναμικής των εξελίξεων σήμερα στο παγκόσμιο γίγνεσθαι. Στρατηγική δεν είναι η τέχνη του επιθυμητού, όταν το επιθυμητό αντιπροσωπεύει αυθαίρετες προβολές φανταστικών προτιμήσεων, όταν δηλαδή το επιθυμητό εκφράζει υποκειμενικές ιδεολογικές αποσκοπούμενες από την πραγματικότητα. Στρατηγική είναι η τέχνη επιδίωξης του βέλτιστου δυνατού συμφέροντος μέσα στη φύση της πραγματικότητας.

Έγραφα στο προηγούμενο άρθρο μου για την απόλυτη σύγκρουση που κυριαρχεί στη ΝεοΕλληνική ηγετική αναδοχή γύρω από τα θέματα ουσίας που αφορούν στη χώρα. Τέτοια είναι και η σύγκρουση του ΝεοΕλληνισμού στον τομέα της Στρατηγικής. Κάτω από μια βλαπτική συνδηματολογία αναδιαμορφώσιμου το πρόγραμμα αντιμετωπίζονται ad hoc, κατά περίπτωση, όπως έλθουν, μέτρα με τη μέρα. Στην Εξωτερική Πολιτική και πολιτική ασφαλείας, στην Ύλη της λεγόμενης πολιτικής, η Ελλάδα απλώς αντιδρά σπασμωδικά στα ερεθίσματα της στιγμής: δεν δρα, πολύ περισσότερο δεν δεινά, με ακέδιο και μακροπρόθεσμη προοπτική. Αν πέσει από αναδοχολογικές φοροτίες και απέραντη περικυτωλογία μπορεί κανείς να διεξάγει μερικά σταθερά, που βέβαια δεν αξίζουν να αναμεσούν αρχές, αυτές οι σταθερές είναι σταθερές απειλητικές αποτυχίας.

Πρώτη τέτοια σταθερά αποτυχίας είναι μια ιδέα περί αυτόματου πιλότου. Τις τελευταίες δεκαετίες αυτόματος πιλότος έχει θεωρηθεί ότι είναι η Ευρωπαϊκή Ένωση και η πλήρης ένταξη σε αυτή. Σε όλα τα προβλήματα υποτίθεται ότι λύση θα έδινε η ένταξη στην ΕΕ, κατά κάποιο τρόπο αυτόματης. Και λέω αυτόματης, γιατί άλλως θα χρειαζόταν ολοκληρωμένη στρατηγική για να λυθεί συνολικά ένα ζήτημα όπως και μόνον της ένταξης στην ΕΕ. Αλλά εδώ η αλλοίωτη αντίληψη

ήταν περίπου ότι η ένταξη αυτή καθ' εαυτή θα δρομολογούσε εξελίξεις θετικές επίλυσης των προβλημάτων. Και δεν αναφέρονται σε θέματα εξωτερικής πολιτικής μόνο, αλλά και οικονομίας και ασφαλείας, ακόμη, αλίμονο, και πολιτισμού. Είναι θλιβερό και κωμικό ταυτοχρόνως να παρατηρείται το ΝεοΕλληνικό Κατεστημένο να μένει αβρόντητο από την έμπρακτη αποκάλυψη της σκοτεινής (!) αλήθειας ότι από μόνο τους η κοινή αγορά, το κοινό νόμισμα και οι εισροές πόρων δεν αρκούν για να βελτιώσουν την καταδυναστευόμενη, κακοδομημένη και δυσλειτουργούσα οικονομία του τόπου. Και ότι, αντθέτως, χωρίς την ουσιαστική απελευθέρωση της ανθρώπινης δραστηριότητας και των αγορών (που θα έπρεπε σαν όμση προτεραιότητα να γίνει με ή χωρίς την ΕΕ.), η κοινή Ευρωπαϊκή αγορά, το Ευρώ και οι εισροές έχουν περισσότερο αρνητικές επιπτώσεις στην εθνική οικονομία, κυρίως γιατί της αφινομούν περιβόρια (για πόσο!), να μην αναδιάρθρωθεί αποτελεσματικά στις δυνάμεις, στο πλαίσιο και στους κανόνες της λειτουργικότητάς της. Και είναι περαιτέρω εκθαμβωτικό να βλέπεις το ίδιο κατεστημένο που προσβλέπει στην ΕΕ σαν αυτόματη εγγύηση ασφαλείας για τη χώρα, το ίδιο να επικαλείται έντρομο την Αμερικανική επικουρία σε κρίσεις όταν απειλείται κατά τον αμεσώτερο τρόπο η ασφάλεια της χώρας, σε κρίσεις δηλαδή απλής πολέμου. Και είναι τέλος εξίσου απαράδεκτο λαοτραπέζο το θέμα να τους βλέπεις να πιστεύουν στην ΕΕ χωρίς καν να έχουν αυστηρή σύλληψη του τι εδίδω. Ένωση θέλουν και επιδιώκουν, πολύ περισσότερο

κάτι μπορεί να είναι σωστό, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι κραδάζει να είναι απίστευτα στην πραγματικότητα από τον εσωτερικό δυναμισμό του (αλλά, αν είναι να σημαίνει κάποια τεκνητή επικύρωση, να κραδάζει εξωτερική στρίγγλη του συστήματος βάσει αδικών διαπολιτικών). Έτσι, μια στρατηγική ιδέα μπορεί να είναι "συστή" κατά κάποιο μυστηριώδη τρόπο (δεν θα έλεγα μαγικό, γιατί το μαγικό προϋποθέτει μια πολύ συγκεκριμένη ιδέα της δομής της πραγματικότητας), ακόμη και εάν οδηγεί συστηματικά σε αποτυχίες κατά την έμπρακτη εφαρμογή της. Ακόμη περισσότερο, και στην ακρότητά της, αυτή η σταθερά λαμβάνει τη μορφή καθόρου παρολογοισμού και αντίφασης. Θα δώσω ένα παράδειγμα από την πρόσφατη ανάλυση που ανέφερα. Υποστηρίχθηκαν από τον ίδιο δημοσιογράφο οι εξής δυο θέσεις: πρώτον ότι δεν υπάρχει ουσιαστική δυναμική (και μάλιστα ανεξάρτητη) στον λεγόμενο "Ευρωσυστή" και δεύτερον ότι η λύση των Ελληνοτουρκικών προβλημάτων ασφαλείας μπορεί να επιτευχθεί μόνο από την Ευρωπαϊκή προοπτική της Τουρκίας. Οι δυο αυτές θέσεις εύκολα φαίνεται ότι οδηγούν σε πραγματολογική αντίφαση. Αφού δεν υφίσταται επαρκής στρατιωτική ισχύς της ΕΕ, ο πύλωνας ασφαλείας της ΕΕ δεν μπορεί να είναι ανεξάρτητος. Το Ευρωπαϊκό Σύστημα Ισχύος έχει Αμερικανική εγγύηση ασφαλείας. Στην περιοχή μας, ειδικότερα, η ασφάλεια της Τουρκίας εξαρτάται βασικά από την ισχύ της και από τις σχέσεις της προς την Παγκόσμια Ηγεμονική Δύναμη, τη ΗΠΑ, οσέως που η ισχύς της χώρας και ο γεωστρατηγικός της

Η διαδικασία για την συγκρότηση ενός "συντάγματος" για την ΕΕ. Η πρώτη και κωμική φάση ευρωπαϊσμού. Η απειλή έπεται.

καπάτος της αναδοχολογίας μας προσβλέπουν σε "λάθος" της Τουρκίας, για να το πω ωμά. Στρατηγική όμως ("στρατηγική" τρόπος του λέγειν) που επενδύει καιρία πάνω στη διάπραξη κεφαλαιώδους σφάλματος από το άλλο μέρος, είναι πολιτική που έχει γεννηθεί στους δύσοσους εσωτερικούς διαδρόμους μιας αναδοχολογίας που έχει αναγάγει σε τέχνη το "ρίθμο". Η φύση της πραγματικότητας είναι όμως πολύ πιο καθαρή, ήπια, ήμερη και δυνατή: ο καλύτερος σε κάθε τι έχει το συγκριτικό πλεονέκτημα. Και αυτός που έχει το συγκριτικό πλεονέκτημα επιτυγχάνει ως επί το πλείστον και εν γένει - πάντα δε μακροπρόθεσμα. Γιατί θεμελιώδες λάθος στην ιστορία είναι παραλογοισμός που δεν γίνεται: γιατί η ιστορία είναι ο σαρκωμένος εν εξελίξει λόγος της ανθρώπινης φύσης.

Στον οικείο γεωπολιτικό μας χώρο, το πολυδύναμο Βαλκανο-Μικρασιατικό πεδίο, οι απειλές θα βαίνουν μειούμενες στο μέλλον μετά την εξάνση που η διαδικασία προσαρμογής στη νέα κατάσταση πραγματών προκάλεσε κατά τη ριζική μεταβολή από το παλιό σύστημα στο μεταμικροπολεμικό. Οι νέες δομές δεν έχουν τελείως διαμορφωθεί ακόμη και αυτό ενδέχεται να προκαλέσει και στο εγγύς μέλλον μερικές (ίσως και βίαιες) αναταράξεις, αλλά η εξέλιξη αυτοδιευθέτησης του περιφερειακού μας συστήματος ξεκίνησε προ δεκαετίας και έχει προχωρήσει σημαντικά. Έκω αναλύσει πολλές φορές τη στρατηγική αρχή κατά την οποία το μονοπολικό (ηγεμονικό) παγκόσμιο πεδίο ενώνει την ολοκληρωμένη των αντικειμενικά ενοποιησίων χώρων σε περιφερειακά πεδία φυσικής, ευσταθούς ισορροπίας, σύμφωνα με το δυναμικό κάθε μέρους των χώρων αυτών. Η Τουρκία έτσι κι άλλως είχε (μετά τον Β' Ευρωπαϊκό Μεγάλο Πόλεμο του 20ού αιώνα) σταθερά και αποφασιστικά συντονισθεί προς το Αμερικανικό πεδίο, πράγμα που την βοηθούσε να επιτελέσει την αλματώδη πρόοδο σε ισχύ που επέτυχε. Μετά τους πολέμους της διάσπασης της Γιουγκοσλαβίας, η Σερβία φαίνεται να βρίσκεται στο σωστό δρόμο, τον οποίο ακολουθούν βασικά και χώρες όπως η Αλβανία και η Βουλγαρία. Επείτα αναμείχεται όπως στη (γεωγραφική) Βόρεια Μακεδονία, στο Κόσοβο ή το Μαυροβούνιο, στη Βοσνία και Ερζεγοβίνη, μπορεί να προκαλέσουν αναδιάρθρωσεις και αναταράξεις, αλλά θα τείνουν να απαλειφονται καθώς, με ή χωρίς συγκρούσεις, η περιοχή θα φθάσει στην κατάσταση φυσικής ισορροπίας της συντονισμένης προς το παγκόσμιο ηγεμονικό πεδίο (αυτός

ο συντονισμός αυσσάει τη στρατηγική παγκοσμιοποίηση).

Το γενικό σπινέδο των ερεθιστικών τριβών επομένως στο εσωτερικό του γεωπολιτικού μας χώρου θα βαίνει ελαττούμενο, έστω και με αποσβεσμένη ταλάντωση

Η κωμική στρατηγική της αναβλητικότητας, του "διεθνούς δικαίου" και του "Κοινοτικού Κεκτημένου" έχει οδηγήσει σε αποτυχία που θα γίνεται όλο και πιο αισθητή - και έχει οδηγήσει τη χώρα σε απομόνωση. Και πάλι η αναδοχολογία ζητεί ομοψυχία για να αποσιείσει της ευθύνες της για τα αδιέξοδα στα οποία έχει εγκλωβίσει τη χώρα.

που δεν αποκλείει νέες εκρήξεις. Όμως και αυτό το αρνητικό και (μερικές) αποσταθεροποιητικό δυναμικό θα τροφοδοτείται αφ' ενός από χώρες στο εσωτερικό του χώρου που θα εξακολουθούν να αρνούνται να συντονισθούν προς το παγκόσμιο πεδίο. Το παρόδογμα αυτής επιρροής δρα ήδη και θα δρα βροχυρότερα, θα ενταθεί μεσοπρόθεσμα, και μακροπρόθεσμα δεν αποκλείεται η κατάρτιση σε λάληση αποτελεσματικής για την Ευρώπη και τέτοια που ο χώρος μας θα μπορούσε να αντέξει ελαστικοποιώντας τις μελλόνες τότε εκλυόμενες αποσταθεροποιητικές επιδράσεις μόνο κατά το βαθμό που η ολοκληρωτική του ιδεολογία - δεν λέει την ΕΕ. Έχει αυτοεγκλωβισθεί σε μια τεχνική κατασκευή δικής του σύλληψης, που κατά βάση προέβλεπε την λογική του περασμένου συστήματος Ισορροπίας Δυνάμεων (ενός δηλαδή πολυπολικού συστήματος).

Ακούσθηκε από επισήμωτά χείλη ότι για την Ελλάδα οι σχέσεις ΝΑΤΟ και ΕΕ πρέπει να είναι ισοτίμες, και μάλιστα να είναι σταθερές. Είναι παρανοϊκό. Και άκρως επικίνδυνο. Η Ελλάδα είναι πιο ευρωπαϊστική από την Ευρώπη!

Όπως τότε τα ενοποιημένα γεωπολιτικά πεδία (η.κ.κ.) εξήκον το Βαλκανο-Μικρασιατικό διαχωρίζοντο τεχνητά βάσει των διαφορετικών επιρροών των Μεγάλων Δυνάμεων, έτσι και τώρα, βελιά όμως πλέον αναχρονιστικά, το ΝεοΕλληνικό Κατεστημένο διέπραξε βαρύτατο σφάλμα στη στρατηγική του επιλογή "Αυτόματου Πιλότου": επειδή η Τουρκία έχει συντονισθεί προς το στρατηγικό δυναμικό των ΗΠΑ, το δικό μας κατεστημένο φανταστώθηκε ότι τα (ωτικά συμπεράσματα της χώρας θα εξυπηρετούσαν καλύτερα αν επιλεγεί ένας άλλος (αντίπαλος;) δυναμικός πόλος. Και σαν τέτοιος διαβίβηκε, διπλό και τριπλό λάθος, η ΕΕ Αντί Λάθος γιατί το παγκόσμιο σύστημα έχει έναν και μόνο πόλο, μια ηγεμονική δύναμη, τη ΗΠΑ. Διπλό λάθος γιατί και αν είχε έτερο πόλο, η ΕΕ δεν θα ήταν αυτός, αφού

δεν είναι καν ενιαίος πόλος, αποτελώντας απλώς μια αδική, έστω αυξημένη, αλληλεξάρτηση χωρίς καθοριστική ενοποιητική αρχή. Τριπλό λάθος γιατί και εάν ακόμη υπήρχε άλλος πόλος στο παγκόσμιο σύστημα, και εάν ακόμη ο πόλος αυτός ήταν η ΕΕ, η ένταξη στους μηχανισμούς της δεν θα αποτελούσε αυτόματο πιλότο για την άσκηση της πολιτικής της χώρας: θα χρειαζόταν διαρθρωμένη στρατηγική (που δεν υπάρχει) για τη μετατροπή της ένταξης σε ωφέλιμη.

Την σπύδα της κατάστασης φυσικής ισορροπίας στο Βαλκανο-Μικρασιατικό γεωπολιτικό πεδίο θα εμποδίζει λοιπόν στο μέλλον περισσότερο η αρνητικότητα της Ελλάδας έτσι όπως έχει διαμορφωθεί πλέον το τοπίο, όσο βεβαίως η χώρα εμμένει στον δογματικό και φουνταμενταλιστικό Ευρωπαϊσμό της που εγκαταλείπει από την ίδια την Ευρώπη. Το γρηγορότερο που εγκαταλείπει αυτή την ιδεολογία το καλύτερο γ' αυτήν και το

Μια ενδιαφέρουσα εκδήλωση για την Εθνική Άμυνα δεν έδειξε τη δυναμική της γιατί "καπελώθηκε" (αφάνθηκε να καπελωθεί, αυστηρότερα) από δημοσιογράφο της Κρατικής Τηλεόρασης. Ίσως έχει εθισθεί και είναι (ασυνείδητος;) φορέας του αυταρχισμού του κατεστημένου σε τέτοιους οργανισμούς. Την μια ζητούσε τοποθετήσεις, παρατηρήσεις και κριτική, και την άλλη (όταν τάβρισκε δύσκολα και δυσανασχέτους) επέμενε σε σύντομες ερωτήσεις. Επιπλέον, όταν έπαιρνε σύντομες ερωτήσεις, δεν τις απαντούσε, αν δεν ήταν στο "κλίμα" του. Φαίνεται, ήλθε στην Πάτρα να μας μάθει γράμματα. Συγκρατήθηκε, και του έδωσα μάθημα πολιτισμού, αλλά γενικότερα θα πρέπει σε αυτούς τους καρεκλούχους του νοσηρού κέντρου να τους δίνουμε μάθημα απλώς, όταν κατεβαίνουν στην περιφέρεια. Θέλουμε γόνιμο διάλογο - και να ξεχάσουν τα στήματα παινιδιά με προκατασκευασμένα μοντέλα που έχουν συνταχθεί να παίζουν με τους κεντρικούς πολιτικούς. Θα τους συμβούλευα να έλθουν να πάρουν μαθήματα διαλόγου και ανοικτής συζήτησης από τα Σεμινάρια ΙστορικοΦιλοσοφικού Λόγου. Το ωραίο είναι ότι παραπονέθηκε ο δημοσιογράφος αυτός γιατί νέοι άνθρωποι δεν είχαν προσέλθει στην εκδήλωση. Ευτυχώς για την εκδήλωση, του λέω, έτσι που τα κατάφερε!

να μην έχουν φυλλιστεί καν για τις αντικειμενικές προδιαγραφές και προοπτικές εξέλιξης του μονοδικού αυτού πεδίου προδιαγεγραμμένης αποτυχίας στην ιστορία, που είναι η Ευρωπαϊστική ιδεολογία της ΕΕ.

Η ιδέα του Αυτόματου Πιλότου είναι στη στρατηγική ότι η Πίστη χωρίς Λόγο είναι στη θρησκεία. Όπως στη δεύτερη περίπτωση, η σωτηρία φαίνεται σαν να μην εξαρτάται από την αλήθεια, έτσι στην πρώτη, απίστευτα και ορθότητα έχουν παρά οριστικό διαζύγιο. Και αυτό με φέρνει σε μια δεύτερη σταθερά αποτυχίας του σύγχρονου αναδοχολογικού ΝεοΕλληνικού κατεστημένου.

Πρόκειται για την πιστοποίηση ότι

χαρακτήρας ορίζουν. Οποιοσδήποτε λοιπόν "Ευρωπαϊσμός" προαναγγέλλει "της Τουρκίας δεν πρόκειται να αφεθεί να παραβλέψει αυτές τις γεωπολιτικές πραγματικότητες. Το οποίο γεγονός οφείναι το πρόβλημα εκεί που ήταν: στην ανάγνωση στρατηγικής σύγκλησης Ελλάδας και Τουρκίας πάνω στις δεδομένες αντικειμενικές βάσεις, αν είναι να μιλάμε για θετική και δημιουργική επίλυση των διαφορών. Με ή χωρίς ΕΕ, και Ευρωπαϊσμούς προαναγγελλόμενους, αυτό είναι η μόνη βάση συνεννόησης για την απελευθέρωση της μεγάλης δυναμικής του κοινού χώρου μας, και άρα και της χώρας μας.

Η λογική της στρατηγικής αυτής είναι οδηγία. Επείτα να αν οι

θρωτική) πάνω στην πλατφόρμα που απειλημένα έχω περιγράψει και αναλύσει. Τέσσερις είναι οι κύριοι άξονες της πλατφόρμας αυτής:

Μεγιστοποίηση της ισχύος της χώρας, στρατιωτικής, οικονομικής, πολιτιστικής.

Απόλυτος συντονισμός προς το παγκόσμιο δυναμικό πεδίο και το ηγεμονικό κέντρο του, τη Η.Π.Α. Συλλογική συνεννόηση με την Τουρκία που να βασίζεται σε συστηματική στρατηγική σύγκληση (και όχι σε ελεγχόμενη απόκλιση) πάνω στη βάση της γεωστρατηγικής του κοινού μας χώρου και των κοινών (ωτικών) συμφερόντων του.

Προτεραιότητα της στρατηγικής του Βαλκανο-Μικρασιατικού γεωπολιτικού χώρου και της ευρύτερης γεωπολιτικής περιφέρειας στα σχέσεις με τις άλλες χώρες-μέλη του.